

Arrest

nr. 292 336 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldt zich op 30 juni 2022, samen met zijn Nederlandse partner, een eerste keer aan bij de administratieve diensten van de gemeente Tessenderlo om zich te informeren over een aanvraag tot wettelijke samenwoning. Hij kan hierbij geen binnenkomstdocumenten voorleggen.

1.2. Op 12 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker en zijn Nederlandse partner doen op 21 december 2022 aangifte van huwelijk bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Tessenderlo. Na negatief advies van het parket op 30 mei 2023 wordt de afsluiting van het huwelijk op 1 juni 2023 door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd.

1.4. Op 10 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Beringen/Ham/Tessenderlo op 10.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [J.R.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-
GEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij bijna twee jaar in België is. Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij in 2016 naar Nederland gereisd is. Hij is in 2021 naar België gekomen door zijn vriendin, die hem naar hier gebracht heeft. Betrokkene verklaart dat hij een aanvraag tot verblijf in België gedaan heeft om met zijn vriendin samen te wonen, de genaamde [S.S.]. Zij hebben geen kinderen, hij stelt dat mevrouw [S.] in oktober een miskraam kreeg na drie maanden zwangerschap en dat hij de vader was.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.12.2022 een huwelijksaangifte in Tessenderlo deed met de Nederlandse mevrouw [S.S.]. Op 01.06.2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 30.05.2023), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registeren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw [S.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als mevrouw [S.] wisten

dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een scheiding in nauw contact te blijven met elkaar.

Betrokkene verklaart dat hij veel familie in België heeft: tantes, nonkels, neven en nichten. Het feit dat zij in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië) kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden in België zijn. Er blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn familie. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben, hij stelt kerngezond te zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds bijna twee jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.12.2022 een huwelijksaangifte in Tessenderlo deed met de Nederlandse mevrouw [S.S.]. Op 01.06.2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 30.05.2023), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registeren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intentie.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 24.11.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.07.2022 dat hem betekend werd op 20.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds bijna twee jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.12.2022 een huwelijksaangifte in Tessenderlo deed met de Nederlandse mevrouw [S.S.]. Op 01.06.2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 30.05.2023), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intentie.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 24.11.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.07.2022 dat hem betekend werd op 20.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij bij zijn vriendin wil blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een eerste middel, dat wordt ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 12 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 7 en 41, § 2 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“[...]”

Eerste onderdeel,

1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 47/13 vreemdelingenwet

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 [...]:

[...]

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderliggende principes van het arrest te worden gerespecteerd.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

[...]

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of

hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn partner, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

4. Concrete toepassing op het bevel.

Eerste subonderdeel,

Verzoeker wenst verder de nadruk te leggen op de materiële motiveringsplicht:

[...]

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing hoofdzakelijk met de verwijzing naar de beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo. Verwerende partij verwijst immers vier keer naar de beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo. De beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo is gebaseerd op de artikelen 143 – 164 van het BW.

Artikel 167,4e lid B.W. is enkel van toepassing indien één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft, quod non in casu. Wanneer het een huwelijk betreft waarbij twee niet-Belgen betrokken zijn, speelt het Belgische recht niet en moet enkel worden gekeken naar het buitenlandse recht. Dat buitenlandse recht zegt vaak ook iets over de toestemmingsvereiste en over de eventuele sanctiëring van geveinsde huwelijken. Artikel 167,4e lid BW kan hier dus niet worden ingeroepen om het huwelijk te weigeren. Wanneer het buitenlands recht schijnhuwelijken niet kent en/of niet sanctioneert, verschijnt artikel 167,43 lid BW opnieuw ten tonele maar deze keer onder de noemer van de exceptie van de openbare orde. In België wordt immers algemeen aanvaard dat huwelijken waarbij minstens één van de echtgenoten kennelijk niet de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen strijdig zijn met de Belgische internationale openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verwerende partij heeft onderzocht of het Surinaamse recht de figuur van het schijnhuwelijk kent en/of sanctioneert, en er kan dan ook niet zonder meer in voorliggend geval toepassing gemaakt worden van artikel 167,4e lid B.W.

In casu moet er toepassing gemaakt worden van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting in nationaal recht die het mogelijk maken een onderzoek te voeren indien er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk dat het recht op gezinshereniging opent een schijnhuwelijk is, en de bepalingen die toelaten de gezinshereniging te weigeren in het geval er vaststaat dat het huwelijk in kwestie effectief een schijnhuwelijk is.

Verwerende partij moet zich op de correcte wettelijke bepaling baseren om de gezinshereniging met de referentiepersoon te weigeren. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Verwerende partij maakt zich dan ook schuldig aan een schending van de materiële motiveringsplicht door in de bestreden beslissing vier keer te verwijzen naar de beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo, zonder meer.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing redelijkerwijze niet verantwoorden. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Gelet op de Nederlandse nationaliteit van de partner van verzoeker diende de Gezinsherenigingsrichtlijn toegepast te worden.

In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt.

Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35." (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17)

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden,

om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en - technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014.

(https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk.

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De verwerende partij baseert zich enkel op de beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo, die zich op zijn beurt enkel baseert op het advies van het parket. Er is geen sprake van een eigen onderzoek. In casu heeft de verwerende partij het advies van het parket overgenomen zonder het te toetsen aan de specifieke omstandigheden van verzoeker en zijn partner en de concrete elementen in het dossier. Daarnaast werd er geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn partner, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt.

Van een zorgvuldig bestuur kan worden verwacht dat zij een individueel onderzoek voert per dossier, en het toepasselijk recht correct onderzoekt en toepast, quod non. Om al deze redenen schendt verwerende partij de hierboven vermelde wetbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en wenst de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring ervan te bekomen.

Dat verwerende partij er niet in slaagt om toepassing te maken van de correcte wettelijke bepalingen komt de kwaliteit van de beslissing niet ten goede en maakt het bijzonder moeilijk voor verzoeker om zijn beroepsmogelijkheden in te schatten. Het tast de draagkracht van de motivering voor de bestreden beslissing op fundamentele wijze aan en maakt een schending uit van de motiveringsplicht in de zin van art. 3 van de wet van 29 juli 1991, en als Unierechtelijk rechtsbeginsel.

Tweede subonderdeel,

Er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

De beslissing motiveert:

[...]

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Verweerder stelt dat "de weigering van de registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden. Enkel en alleen verwijzen naar de weigering van de registratie van het huwelijk als motivering inzake artikel 8 EVRM is onvoldoende. Verweerder diende zelf over te gaan tot het voeren van een nauwkeurig onderzoek. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Er heeft een verhoor plaatsgevonden op 10.07.2023 afgenomen door de politie van BERINGEN/HAM/TESSENDERLO. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

De beslissing dient geschorst te worden bij UDN.

Derde subonderdeel,

Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel.

Het begrip van artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het loutere familie- en gezinsleven. Het betreft ook het privéleven (zie UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018 in de zaak RvV 215 090 inzake Okoidigun t. Belgische Staat, gevoegd in bijlage).

Als verzoeker op een correcte wijze was gehoord had hij gewezen op de zijn duurzame relatie met mevrouw [S.] en dat al de belangen van het gezin en van hemzelf in België zijn. Dat mevrouw [S.] over duurzaam verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied beschikt. Dat zij elkaar leerden kennen op een verjaardagsfeest van een tante van verzoeker in Nederland en sindsdien onafscheidelijk zijn. Dat hij dan ook vrij snel gaan inwonen is bij mevrouw [S.]. Dat zij tot op heden nog steeds de intentie hebben te huwen. Dat hij door zowel zijn culturele als sportieve engagementen een brede vrienden- en kennissenkring uitgebouwd heeft tijdens zijn verblijf in België. Dat hij op weliswaar korte termijn het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de ernst van zijn relatie met mevrouw [S.] ook blijkt uit de gevoegde stukken. Uit stukken 2 en 3 blijkt immers dat mevrouw [S.] benadrukt en bevestigt dat ze een duurzaam koppel vormen, dat zij heel veel tijd doorbrengen samen en dat zij samen een toekomst willen opbouwen. Dat de gehele gemeenschap hen kent als koppel. Mevrouw [S.] bevestigt tevens dat verzoeker steeds bij haar heeft gewoond.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het bovenstaande. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en rechtsleer aangaande artikel 8 EVRM. Nergens gaat verweerder over tot de fair balance toets. De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Tweede onderdeel

Wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 4° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft altijd openlijk gewoond op vermeld adres met zijn partner. Hij wil bij haar blijven en tracht te werken. Hij heeft er precies belang bij om openlijk in het land te wonen.

Derde onderdeel

Wat betreft het risico op onderduiken,

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker geen verblijfsaanvraag of aanvraag internationale bescherming heeft ingediend en omdat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

“De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)”

Verzoeker heeft, zoals hoger reeds uiteengezet werd, een duurzame relatie met mevrouw [S.].

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van zijn partner. Dit in het kader van hun intentie om te huwen.

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat, volstaat uiteraard niet.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op ‘objectieve en ernstige elementen’ dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoeker geen verblijfsaanvraag of aanvraag internationale bescherming heeft ingediend en dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert, maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijk kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde, samen met zijn partner en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net zijn verblijf tracht te regulariseren.”

3.3.3. De motieven in rechte en in feite van de bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en de beslissing tot terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die akte worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De bestreden akte werd op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, waarbij ook rekening werd gehouden met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Hij geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden akte ten grondslag liggen en levert een inhoudelijke kritiek hierop. Prima facie blijkt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet.

3.3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Zo wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Verweerder motiveert in dit verband dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum of een geldige verblijfstitel.

Verzoeker wordt hierbij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en een vastgesteld risico op onderduiken. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Nog is verweerder in de bestreden beslissing overgegaan tot een beoordeling van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand.

3.3.6. Verzoeker geeft niet aan het motief te betwisten dat hij op het Belgische grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste (binnenkomst)documenten, zodat moet worden aangenomen dat hij zich wel degelijk bevindt in de situatie waarin artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in de verplichte afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*). Deze bepaling geldt evenwel enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet zouden verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoeker ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

3.3.7. Verzoeker betwist niet dat hij geen (minderjarige) kinderen heeft op het Belgische grondgebied en evenmin dat geen gezondheidsproblemen spelen die een verwijderingsbeslissing in de weg staan. Wel is hij van mening dat verweerder geen correcte beoordeling heeft doorgevoerd inzake zijn relatie met een Nederlandse vrouw en inzake artikel 8 van het EVRM.

3.3.8. In eerste instantie bekritiseert verzoeker het gegeven dat verweerder voor zijn beoordeling inzake zijn relatie met een Nederlandse vrouw in belangrijke mate steunt op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksaangifte, omdat het beoogde huwelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame partnerrelatie, maar louter op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verzoeker geeft aan de correctheid en de wettigheid van deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te betwisten. In dit verband merkt de Raad evenwel op dat deze laatste beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en de Raad ter zake ook geen rechtsmacht heeft. Indien verzoeker en zijn partner zich niet akkoord konden verklaren met deze beslissing dienden zij zich te wenden tot de familierechtbank. Op de zitting wordt evenwel meegedeeld dat verzoeker en zijn partner, door familiale omstandigheden, niet in beroep zijn gegaan tegen de beslissing van de burgerlijke stand. In de huidige stand van zaken kon verweerder dus in zijn beslissing wel degelijk verwijzen naar deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die in het rechtsverkeer is en waarvan de wettigheid door verweerder kon worden aangenomen.

In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder er niet mee kon volstaan om het advies van het parket over te nemen zonder over te gaan tot een eigen onderzoek in het licht van zijn specifieke situatie en deze van zijn Nederlandse partner, merkt de Raad nog op dat verweerder enkel heeft vastgesteld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaangifte weigerde, dit na negatief advies van het parket, zonder dat blijkt dat hij zelf zijn beslissing steunt op dit advies. Verzoeker lijkt er ook aan voorbij te gaan dat thans niet de situatie voorligt waarin het al dan niet erkennen van een buitenlandse huwelijksakte in België aan de orde is, maar wel de situatie waarbij verzoeker en zijn Nederlandse partner in België een huwelijk wensten aan te gaan dat door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand evenwel werd geweigerd. Voor de huwelijksafsluiting in België is enkel de ambtenaar van de burgerlijke stand bevoegd, niet verweerder. Gelet op dit alles kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder diende te onderzoeken *“of het Surinaamse recht de figuur van het schijnhuwelijk kent en/of sanctioneert”*.

Het betoog van verzoeker als zou verweerder zelf in zijn beslissing toepassing maken van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek mist zo ook feitelijke grondslag. Verweerder wijst, wat de beoordeling van het ingeroepen gezinsleven betreft, enkel op de feitelijke vaststelling van de weigering van de huwelijksaangifte door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand. Ook zijn betoog dat verweerder er niet in zou slagen toepassing te maken van de correcte wettelijke bepalingen of het toepasselijke recht correct te onderzoeken en toe te passen, miskent het gegeven dat de bestreden beslissing geen beslissing inhoudt tot weigering van huwelijksafsluiting of erkenning van het huwelijk, maar enkel inhoudt dat verzoeker met toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met terugleiding naar de grens. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat verweerder zou hebben nagelaten een correcte wettelijke bepaling te vermelden om de gezinshereniging te weigeren, gaat hij er eveneens aan voorbij dat hij op geen enkel ogenblik een aanvraag tot gezinshereniging indiende. Dit betoog is dus evenmin dienstig.

Los van de vraag naar de relevantie van zijn betoog ter zake, kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat in zijn situatie toepassing diende te worden gemaakt van de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, of de nationale bepalingen ter omzetting van deze richtlijn. Deze richtlijn heeft, overeenkomstig zijn artikel 1, tot doel de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Overeenkomstig artikel 2, a) wordt voor deze richtlijn onder onderdaan van een derde land verstaan eenieder die geen burger van de Unie is. Verzoeker zelf heeft echter geen wettig verblijf en zijn partner is Nederlandse. Daarenboven is er in de huidige stand van zaken ook geen sprake van een huwelijksband, nu de huwelijksafsluiting in België net werd geweigerd.

3.3.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met de Nederlandse vrouw met wie hij in België in het huwelijk wenste te treden. Hij stelt dat dit gezinsleven niet in rekening is gebracht en de beoordeling ter zake onzorgvuldig en onredelijk is, nu geen specifieke elementen inzake dit gezinsleven worden vermeld. De motivering ter zake is volgens hem louter stereotiep. Hij stelt dat inzake artikel 8 van het EVRM verweerder er niet mee kon volstaan te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar zelf een nauwkeurig en grondig onderzoek diende te voeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening hield met de door verzoeker ingeroepen gezinssituatie. Deze motivering kan niet zonder meer als stereotiep worden afgedaan, nu hierin wordt ingegaan op de concrete individuele situatie. Verweerder oordeelde in dit verband als volgt:

“Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.12.2022 een huwelijksaangifte in Tessenderlo deed met de Nederlandse mevrouw [S.S.]. Op 01.06.2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 30.05.2023), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registeren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw [S.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als mevrouw [S.] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een scheiding in nauw contact te blijven met elkaar.”

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie.

Verzoeker betwist niet dat de huwelijksaangifte die hij en zijn Nederlandse partner deden werd geweigerd, omdat werd vastgesteld dat dit voorgenomen huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De Raad kan actueel enkel vaststellen dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in het rechtsverkeer is, zodat niet blijkt dat verweerder hiernaar niet vermocht te verwijzen. Nu volgens de bevoegde instantie het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft en hiermee dus minstens in hoofde van een van de partners louter een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd – beslissing die actueel trouwens niet het voorwerp uitmaakt van enig beroep – kon verweerder in alle redelijkheid oordelen dat deze beslissing een contra-indicatie vormt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dateert ook van 1 juni 2023, en dus van korte tijd voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat ook niet blijkt dat het onzorgvuldig is waar verweerder zich voor zijn beslissing steunde op de vaststellingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder het onderzoek naar de oprechtheid en duurzaamheid van de relatie over te doen.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nieuwe gegevens of elementen in dit verband gekend waren of dienden te zijn die alsnog konden wijzen op een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Uit de door verzoeker thans bijgevoegde, eerder korte, verklaring van zijn Nederlandse partner waarin zij meedeelt dat zij en verzoeker nog steeds samenwonen en wensen te huwen, vijf foto's en een stuk van het AZ Diest waaruit blijkt dat mevrouw een miskraam had in oktober 2022 blijken alvast geen wezenlijk nieuwe gegevens in vergelijking met de gegevens zoals deze ook reeds voorlagen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Nu verzoeker niet kan overtuigen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing alsnog concrete aanwijzingen voorlagen van een beschermenswaardig gezinsleven, blijkt niet dat hij zich dienstig op het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM kan beroepen in het kader van de huidige procedure.

Daarenboven gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder evenzeer verder heeft gemotiveerd voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou komen vast te staan. Ook in dit geval stelt hij dat een (gedwongen) verwijderingsmaatregel geen disproportionele inbreuk uitmaakt op het recht op gezins- of familieleven. Hij stelt vast dat verzoeker niet kan aantonen dat hij het ingeroepen gezinsleven enkel in België kan leiden en dit niet kan ontwikkelen in zijn land van herkomst. Hij benadrukt hierbij ook dat zowel verzoeker als zijn partner vanaf het begin wisten dat het ingeroepen gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van verzoeker. Hij merkt nog op dat verzoeker en zijn partner tijdens een scheiding contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Uit de voorliggende gegevens blijkt inderdaad dat verzoeker op geen enkel ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Zoals verweerder terecht stelt, moeten hij en zijn Nederlandse partner zich er dus vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het ingeroepen gezinsleven, omwille van verzoekers precaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Verzoeker zelf verwijst weliswaar naar rechtspraak van het EHRM inzake gevestigde vreemdelingen, maar gaat er hierbij aan voorbij dat hij zelf geen in België gevestigde vreemdeling is. Deze door hem aangehaalde rechtspraak is dus niet relevant in zijn situatie.

Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Hij gaat ook nergens concreet in op de motieven in de bestreden beslissing waarom in geen geval sprake is van een disproportionele maatregel. Zo weerlegt hij de vaststelling niet dat niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven niet evenzeer kan worden ontwikkeld in zijn land van herkomst. Hij brengt geen concrete en noemenswaardige hinderpalen naar voor die maken dat het ingeroepen gezinsleven niet evenzeer op een normale en effectieve wijze kan worden beleefd in zijn herkomstland. Hij weerlegt de motivering ook niet dat hij en zijn partner tijdens een tijdelijke scheiding contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Zelfs voor zover zou komen vast te staan dat wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, kan dus niet worden vastgesteld dat de thans bestreden akte disproportioneel ingrijpt op dit gezinsleven. Verzoeker toont niet aan dat enig aspect ter zake ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betwist daarnaast de verdere motivering in de bestreden beslissing ook niet dat, in zoverre hij nog andere familieleden heeft in België, niet blijkt dat deze familiebanden als gezins- of familieleven worden beschermd onder artikel 8 van het EVRM, nu geen sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden.

Verzoeker toont ten slotte ook niet concreet aan dat hij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Loutere beweringen dat hij hier een brede vrienden- en kennissenkring zou hebben, sociale en sportieve engagementen zou zijn aangegaan of intussen het centrum van zijn belangen in België zou hebben gevestigd, die op geen enkele wijze worden geconcretiseerd of gestaafd, kunnen in dit verband niet volstaan. Nu zijn verblijf in België steeds precair was, blijkt ook niet dat verzoeker enige rechtmatige verwachting kon hebben dat hij hier een privéleven kon opbouwen. Evenmin liggen concrete hinderpalen voor die verzoeker verhinderen om opnieuw een privéleven te leiden elders. In deze situatie blijkt niet dat in het voorliggende geval sprake kan zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Een ernstig middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het EU-Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest prima facie niet worden aangenomen.

3.3.11. In zoverre verzoeker zich verder wenst te beroepen op een schending van de artikelen 3 en 12 van het EVRM, of artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom deze verdragsartikelen door de bestreden beslissing zouden worden miskend. Deze onderdelen van het middel zijn niet ontvankelijk. Voor zover als nodig, merkt de Raad nog op dat verzoeker geen enkele poging doet de beoordeling in de bestreden beslissing onderuit te halen dat hij geen elementen heeft aangebracht die kunnen wijzen op een miskening van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Suriname en hij ter zake geen enkel begin van bewijs voorlegt.

3.3.12. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen ernstig middel ontleend aan deze verdragsbepalingen aanvoert.

3.3.13. Zoals reeds werd aangestipt, stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert dat verweerder rekening hield met de door verzoeker ingeroepen gezins- en familiale situatie. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat verweerder hieromtrent op het eerste zicht een redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt. Verder wees hij erop dat verzoeker verklaarde geen kinderen te hebben en evenmin gezondheidsproblemen, wat door verzoeker niet wordt betwist. In deze omstandigheden blijkt prima facie geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.14. Gelet op wat voorafgaat en nu verzoeker niet aantoont dat hogere rechtsnormen zich verzetten tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt prima facie evenmin een schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet acht de Raad in voorliggende zaak niet dienstig, nu de bestreden beslissing niet is genomen in toepassing van deze wetsbepaling.

3.3.15. Verzoeker wordt verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat ook werd ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, bevat thans een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere van de vastgelegde objectieve criteria. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrivings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verweerder stelde in zijn beslissing vast dat er een risico op onderduiken bestaat, aan de hand van de hiervoor wettelijk bepaalde objectieve criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de betrokkene na illegale binnenkomst of tijdens illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende binnen de door de wet voorziene termijn, dat de betrokkene in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdriving een vorm van fraude pleegde, dat de betrokkene niet meewerkt of meewerkte met de overheden en dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan een verwijderingsmaatregel. Dit alles werd ook concreet toegelicht in de bestreden beslissing. Hierbij werd er zo allereerst op gewezen dat verzoeker verklaart bijna twee jaar in België te verblijven, maar niet blijkt dat hij reeds trachtte om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier in regel te stellen. In tweede instantie werd vastgesteld dat verzoeker trachtte om de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intentie bij de door hem en zijn partner gedane huwelijksaangifte. In derde instantie werd vastgesteld dat verzoeker tijdens het ICAM-traject duidelijk aangaf niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer. In vierde instantie werd er op gewezen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2022, dat hem werd betekend op 20 juli 2022, en het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is aldus wel degelijk sprake van een concrete en specifieke motivering waarbij het risico op onderduiken is vastgesteld aan de hand van de objectieve criteria zoals bepaald door de wetgever én de eigenheden die verzoekers individuele situatie kenmerken. Deze motivering kan niet zonder meer worden weggezet als louter stereotiep en deze kan het vastgestelde risico op onderduiken op het eerste gezicht wel degelijk op voldoende wijze onderbouwen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat elke individuele beoordeling ter zake afwezig zou zijn of sprake zou zijn van een (nagenoeg) automatische toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat nergens concreet in op de voormelde motieven en haalt deze zodoende ook niet onderuit. Hij voert wel nog aan dat hij steeds openlijk heeft gewoond op het adres van zijn partner en dat hij er net belang bij heeft om openlijk in dit land te wonen, nu hij hier wenst te wonen bij zijn partner, te huwen en te werken. Hij benadrukt andermaal dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse vrouw. Deze door verzoeker aangehaalde elementen doen op het eerste gezicht evenwel geen afbreuk aan de voormelde motieven, motieven die het vastgestelde risico op onderduiken wel degelijk kunnen onderbouwen. Nu inzake verzoekers relatie met een Nederlandse onderdaan werd vastgesteld dat hij hiermee een schijnhuwelijk wilde aangaan in België, valt ook niet in te zien dat verzoeker dienstig naar deze relatie of zijn samenwoning met zijn partner kan verwijzen om het vastgestelde risico op onderduiken onderuit te halen.

3.3.16. Gelet op voorgaande bespreking van het middel kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat hieraan enig onzorgvuldig handelen ten grondslag ligt of dat de gegeven motieven kennelijk onredelijk of onwettig zijn.

3.3.17. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting van het middel *prima facie* geen schending aannemelijk maakt van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 7 van het EU-Handvest, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.18. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

3.3.19. In zoverre verzoeker zich verder beroept op een schending van artikel 41 van het EU-Handvest wordt opgemerkt dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig op dit artikel kan beroepen.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het wordt niet betwist dat het bestreden bevel kadert binnen de Terugkeerrichtlijn en dat hiermee uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Verzoeker betwist op zich niet dat hij is gehoord door de politiediensten op 10 juli 2023, dit is kort voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel. Hij betoogt evenwel dat de enkele hem gestelde vragen louter formeel waren en hij aldus niet op correcte wijze is gehoord.

Verzoeker betwist echter niet dat hij verklaringen heeft kunnen afleggen over zijn familieleden in België, over eventuele gezondheidsproblemen en over de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Aldus blijken er wel degelijk relevante en pertinente vragen te zijn gesteld. De Raad begrijpt niet wat verzoeker precies bedoelt met "*louter formele*" vragen. Al zeker duidt hij niet concreet op welke wijze dit hem dan zou hebben verhinderd om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen. Hij geeft niet aan dat er zich concrete problemen voordeden tijdens het gehoor.

Er wordt nog op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu brengt verzoeker geen specifieke omstandigheden naar voor die hij in het kader van het hoorrecht nog had kunnen aanvoeren en die hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hiervoor kan worden verwezen naar de voorgaande bespreking.

Een schending van het hoorrecht wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.20. Het door verzoeker ingeroepen beginsel *audi alteram partem* heeft dezelfde inhoud als het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht binnen het recht van de Europese Unie (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). Er kan dus worden volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking.

3.3.21. Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, maar elke toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing dit wetsartikel heeft miskend. Er is bijgevolg geen sprake van een ontvankelijk middel. Het betreffende artikel werd trouwens opgeheven.

3.3.22. Ook waar verzoeker de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel moet worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

3.3.23. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.24. In een tweede middel, dat wordt ontwikkeld ten aanzien van de beslissing tot terugleiding naar de grens, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het EU-Handvest, van de artikelen 7, tweede lid, 49, § 3, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het hoorrecht en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel. Het motief is niet afdoende.

Ook wat het onderdeel ‘terugleiding’ betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel, derde onderdeel, en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.

Tweede onderdeel,

Die tweede alinea van artikel 7 luidt: “Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden”.

Titel III quater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM gesteld is in het eerste middel, tweede onderdeel.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.3.25. In eerste instantie verwijst verzoeker naar enkele van zijn grieven zoals hij deze inriep in zijn eerste middel. Hiervoor volstaat een verwijzing naar de bespreking van dit eerste middel. Andermaal toont verzoeker ook niet aan dat hij tijdens het horen in het kader van de terugkeerprocedure niet op voldoende wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen. Hij toont evenmin aan dat hij nog dienstige elementen had kunnen aanvoeren die het beslissingsproces konden beïnvloeden.

In tweede instantie wijst verzoeker op het bepaalde in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”*

Zoals verzoeker stelt, betreft Titel III quater de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat geen enkele overweging met betrekking tot deze artikelen in de beslissing tot terugleiding naar de grens is opgenomen en het voorbehoud dus niet is onderzocht. Specifiek wijst verzoeker op de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt een weerspiegeling vormt van artikel 8 van het EVRM.

Uit het geheel van de bestreden akte blijken evenwel op duidelijke wijze een motivering en onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd duidelijk gemotiveerd aangaande de aanwezigheid van verzoekers Nederlandse partner en familieleden in België. Verder stelde verweerder in dit bevel ook vast dat verzoeker niet aangaf gezondheidsproblemen te hebben. Het gegeven dat deze motivering is opgenomen in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf, en niet wordt herhaald in de hierop volgende beslissing tot terugleiding naar de grens, doet geen afbreuk aan de gedane concrete toetsing in het licht van het recht op eerbiediging van het gezins- of familie- en/of privéleven. Verzoeker geeft ook niet aan dat bij dit alles enig aspect onterecht niet in de beoordeling is betrokken. Hij heeft de mogelijkheid gehad om middelen te ontwikkelen tegen deze motieven.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker met toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. Verder blijkt uit wat voorafgaat dat het voorbehoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wel degelijk is onderzocht. Verweerder kon dus toepassing maken van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoeker naar de grens te doen terugleiden.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het EU-Handvest, van de artikelen 7, tweede lid, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van het hoorrecht kan andermaal prima facie niet worden vastgesteld.

3.3.26. In zoverre verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat elke toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze artikelen heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.3.27. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.28. Nu geen ernstig middel in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS